

Η ΕΠΙΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ο σημερινός τυφλός του Ευαγγελίου είχε απογοητευθεί από τους ανθρώπους. Προφανώς είχε καταφύγει παντού, είχε απογοητευθεί και η μόνη ελπίδα του ήταν ο Χριστός. Όταν, λοιπόν, άκουσε πως ο Χριστός εγγίζει στην Ιεριχώ «εν τω εγγίξειν αυτώ εις Ιεριχώ» (Λουκ. 18,35), και αφού πληροφορήθηκε την επικείμενη πάροδό Του από κοντά του, «εβόησε λέγων Ιησού, υιέ Δαυΐδ, ελέησόν με» (όπ.π. στίχ. 38). Η επιθυμία του να θεραπευθεί ήταν πολύ μεγάλη, γι' αυτό και η προσευχή του πολύ ισχυρή και επίμονη. Ας δούμε την επίμονη προσευχή του τυφλού.

Τα στοιχεία της προσευχής του

Ένας Ρώσος Επίσκοπος λέγει πως η προσφώνηση «Ιησού, υιέ Δαυΐδ, ελέησόν με» (όπ.π.) ήταν η πιο τέλεια ομολογία πίστεως, που μπορούσε να κάνει εκείνη τη στιγμή. Αναγνώρισε στο Χριστό τον υιό του Δαυΐδ, το Μεσσία, γιατί ακόμα δεν μπορούσε να τον αποκαλέσει Υιό του Θεού. Αυτό άλλωστε δεν το γνώριζαν αρχικά ούτε οι μαθητές Του. Αναγνωρίζει στο Χριστό «τον αναμενόμενον». Η προσευχή του τυφλού είχε το στοιχείο της πίστεως και της εμπιστοσύνης στο πρόσωπο του Χριστού.

Άλλο στοιχείο της προσευχής του τυφλού είναι η ελπίδα στο πρόσωπο του Κυρίου. Είχε βαθύτατα απελπισθεί από τους ανθρώπους. Δεν περίμενε ούτε ήλπιζε πως μπορεί κάποιος άλλος να τον κάνει καλά. Αυτή η βαθιά απελπισία του, γράφει ο Επίσκοπος Σουρώζ Αντώνιος, ήταν η πηγή από την οποία ανέβλυζε μια πίστη, μια προσευχή γεμάτη από τέτοια πεποίθηση και τέτοια επιμονή, που έσπασε όλους τους φραγμούς, μια απ' εκείνες τις προσευχές που ηχούν στις πύλες του ουρανού.

Άλλο χαρακτηριστικό της προσευχής του τυφλού είναι η επιμονή του. Ενώ «οι παράγοντες επετίμων αυτώ ίνα σιωπήση, αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν» (όπ.π. στίχ. 39), φώναζε περισσότερο και ικέτευε πιο θερμά τον ιατρό των ψυχών και των σωμάτων Ιησού. Ο άγιος Θεοφύλακτος γράφει πως φώναζε πιο πολύ, γιατί η θερμότητα και η επιμονή του στην προσευχή προερχόντουσαν από την εσωτερική του κατάσταση «θερμότης γαρ ήν το ένδοθεν κινούν αυτόν». Η ψυχή του τον πληροφορούσε πως τώρα ήταν η πιο κατάλληλη στιγμή, για να πετύχει το ποθούμενο.

Ποια η συμπεριφορά του Κυρίου απέναντι στον τυφλό;

Στην προσευχή του τυφλού ο Κύριος απάντησε θετικά. Πριν τον θεραπεύσει ο Χριστός τον ρώτησε «τι σοι θέλεις ποιήσω;» (όπ.π. στίχ. 41) κι ο άρρωστος απάντησε φυσιολογικά: «Κύριε, ίνα αναβλέψω» (όπ.π.). Εκτός από το στοιχείο της διερευνήσεως της πίστεώς του, υπάρχει ακόμα ένας λόγος. Ο τυφλός καθόταν και ζητούσε ελεημοσύνη. Πιθανώς να κατηγορούσαν το Χριστό οι εχθροί Του, πως άλλα του ζητούσε ο τυφλός και άλλα του έδωσε. «Διό ερωτήσας, επειδή εύρεν αυτόν του αναβλέψαι επιθυμούντα, τούτο δίδωσιν», δηλ. αφού ρώτησε και κατάλαβε πως επιθυμούσε να αναβλέψει, αυτό του δίδει (άγ. Θεοφύλακτος). Από αυτό μαθαίνουμε πως, όταν ζητάμε από το Θεό στην προσευχή μας πράγματα που έχουν σχέση με τη σωτηρία μας ή με τη ζωή μας και είναι για το συμφέρον μας, πάντοτε ο Θεός μας απαντά. Εάν άλλα ζητάμε και άλλα παίρνουμε, τότε προσευχόμεθα εσφαλμένα. «Αιτείτε και ου λαμβάνετε, διότι κακώς αιτείσθε» (Ιακ. 4,3), μας λέγει ο αδελφόθεος Ιάκωβος.

«Καλή η υπέρ της ευσεβείας αναιδεια» (άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας)

Ο μέγας ερμηνευτής των Γραφών, άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας, κάνει την ακόλουθη παρατήρηση: Ας θαυμάσουμε στον τυφλό την ένσταση της ομολογίας. Μερικοί τον επιτιμούσαν, όταν ομολογούσε στην προσευχή του την πίστη του απέναντι στο Χριστό.

Αυτός όμως δεν υποχωρούσε, ούτε εμποδιζόταν η παρηρησία του από τους ανθρώπους που τον επιτιμούσαν. Γνωρίζει η πίστη να μάχεται μ' όλα και να νικά. «Οίδεν η πίστις προς πάντα μάχεσθαι και πάντα νικάν». Πράγματι τον επιτιμούσαν, αλλά ο πιστός τυφλός δεν το έβαζε κάτω και ακολουθούσε το Χριστό γνωρίζοντας πως είναι καλή η αναίδεια που εκδηλώνεται υπέρ της πίστεως. Εάν πολλοί για τα χρήματα γίνονται αναίδεις, για τη σωτηρία της ψυχής μας δεν πρέπει να γινόμαστε αναίδεις; Σταμάτησε τον Κύριο η φωνή αυτού που με πίστη συνεχώς προσευχόταν σ' Αυτόν και τιμήθηκε φυσικά και αβίαστα «παρά Χριστού ο τυφλός».

Αδελφοί μου,

Ο τυφλός κα μετέπειτα ευγνώμων υγιής προσευχήθηκε στον Κύριο με θαυμαστό τρόπο. Η προσευχή του είχε πίστη, προερχόταν από την πεποίθηση πως μόνον ο Χριστός θα τον θεραπεύσει, ήταν επίμονη και συγκεκριμένη και στο τέλος ήταν και προσευχή ευγνωμοσύνης. Ακολούθησε το Χριστό «δοξάζων τον Θεόν» (Λουκ. 18,43). Όλα αυτά τα στοιχεία μας παρακινούν όλους μας να ελέγξουμε την ποιότητα της προσευχής μας. Είναι σωστός ο τρόπος με τον οποίο προσευχόμαστε ή είναι γεμάτος από νοσηρά στοιχεία που προκαλούν την αποδοκιμασία του Θεού; Ας προσέξουμε πως προσευχόμαστε.

Αρχιμ. Ι.Δ.Φ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ιησού, ελέησε με Τω καιρώ εκείνω, εγένετο εν τω εγγίζειν τον Ιησούν εις Ιεριχώ, τυφλός τις εκάθητο παρά την οδόν προσαιτών. Ακούσας δε όχλου δαπορευομένου, επυνθάνετο, τι εΐη τούτο; Απήγγειλαν δε αυτώ ότι Ιησούς ο Ναζωραΐος παρέρχεται. Αι εβόησε λέγων Ιησού υιέ Δαυΐδ, ελέησον με. Και οι προάγοντες επιτίμων αυτώ ίνα σιωπήση **αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν Υιέ Δαυΐδ, ελέησον με**. Σταθείς δε ο Ιησού εκέλευσεν αυτόν ακθήναι προς αυτόν. Εγγίσαντος δε αυτού, επηρώτησεν αυτόν, λέγων Τι σοι θέλεις ποιήσω; Ο δε είπε Κύριε, ίνα αναβλέψω. Και ο Ιησούς είπεν αυτώ Ανάβλεψον η πίστις σου σέσωκέ σε. Και παχήμα ανέβλεψε, και ηκολούθει αυτώ δοξάζων τον Θεόν. Και πας ο λαός ιδών, έδωκεν αίνον τω Θεώ.

Μετάφραση της Ευαγγελικής περικοπής

Εκείνο τον καιρό, καθώς ο Ιησούς πλησίαζε στην Ιεριχώ, ένας τυφλός καθόταν κοντά στο δρόμο και ζητιάνευε. Όταν άκουσε να περνά πολλός κόσμος, ρώτησε τι συμβαίνει. Του είπαν ότι ο Ιησούς ο Ναζωραΐος διαβαίνει. Τότε φώναξε: «Ιησού, γιέ του Δαβίδ, ελέησέ με». Εκείνοι που προηγούνταν τον επέπλητταν για να σιωπήσει **αλλ' αυτός φώναζε πολύ περισσότερο: Γιέ του Δαβίδ, ελέησέ με**. Ο Ιησούς σταμάτησε και διέταξε να του τον φέρουν. Όταν αυτός πλησίασε, τον ρώτησε: «Τι θέλεις να σου κάνω;». Εκείνος είπε: «Κύριε, θέλω να ξαναδώ». Ο Ιησούς του είπε «Απόκτησε πάλι την όρασή σου. Η πίστη σου σε έσωσε». Και αμέσως απέκτησε το φως του και τον ακολουθούσε δοξάζοντας τον Θεό. Και όλος ο λαός, όταν το είδε, δόξασε τον Θεό.